

יומן החדשות

★ ביום השישי האחרון צלצל הטלפון בביתו של מבקר הקולנוע עזריה רפי פורט. משהו מפאריס רצה לשוחח איתו. עזריה לא מכיר שום אדם בפאריס, והוא חיכה ליד הטלפון בסבלנות. כעבור מספר דקות הודיעו לו שהשיחה בוטלה. וכעבור יומיים הוא נזכר בכך מחדש. הוא קיבל טלגרמה מהשחקן רוברט הירש המזמין אותו לבוא לפאריס להשתתף בסרט שלו. בתור שחקן. לא בתור מבקר.

★ לו לנארד היה אחד מהטייסיים הי ראשונים של צה"ל. הוא בא ארצה בתור מתנדב, הטיס יחד עם עזר וויצמן את האחיירונים הראשונים של המדינה, ועם תום מלחמת העצמאות חזר לארצות-הברית. עכ" שיו. עם המלחמה האחרונה, החלו לעלות

לאן

התוקפים כחשאי (תמר, תל-אביב; איטליה) הוא סרט מלא תנועה. הגיבור הי חמד עם תלתל השיבה על הראש, יורד ממטוס. לוקח מוטוס. סס. מגיע. לוקח טקסי. קצת. לוקח טקסי. הורג שניים שלושה. מכניס כמה אנרוסום. לוקח טקסי. עולה על מטוס. יורד מהמטוס. לוקח עוד טקסי.

לוקח לו חצי סרט עד שהוא מגיע לאיזה מקום. ולאן אתם חושבים הוא מגיע? לשולי חן. סביב השולחן יושבים אנשים והוא מדבר איתם. הוא מסביר להם שיש כאן, בסרט, אירגון חשאי בעל כוח עצום, הי פועל בעזרת אנשים מהופנטים ימוכיסמים, שמופעלים לפי רצונו של אדם מסוים. בלתי ידוע, ורוצחים מיני מדענים ואנשי שם. הוא קם מהשולחן, מתחיל עוד פעם לנסוע ומגיע לעוד שולחן, ושם הוא מסביר עוד פעם את כל העניין מחדש.

בתום עשרה שולחנות כאלה, ולאחר שי הוא גמר כבר את כל כליהרכב שבועלם, הוא מתחיל לפעול. נכנס לתוך המבצר של האוייב, מציל בחורות מכוערות, יוצא משם, הורג קצת, נכנס שוב, מנצח, לוקח טקסי וממשיך לנסוע. אני מקצה שאם הוא יגיע פעם לאיזה מקום לא יעשו מזה סרט חדש.

מלחמת

המינים

רתיעה (צפון, תל-אביב; אנגליה) הקהל לא אשם במה שקרה בקולנוע במוצאי-שבת. האשם הוא בעל-הקולנוע. הקהל הבין לפי המודעות שהוא עומד לראות סרט עם קטרין דוב, זאת ממטרותי שרבורג. וזהו סרט על אשה שוחתה בגרים ונדחת לזר עותיהם. נושא מבטיח מאוד. הקהל שמע אפילו שהיו אולי שני מיקרי רצה. עוד יותר מבטיח, והוא הלך לראות את הסרט. בקולנוע התברר לקהל שזהו מחקר אמנורי תי רגיש בנפשה של אשה מטורפת. הוא לא בא לראות את זה, הוא התחיל לצעוק, להרעיש, למחוא כפיים.

צריך היה להכין את הקהל לסרט. צריך היה לעשות הצגה מיוחדת למבקרים, צריך היה לדאוג לכך שרק מי שרוצה לראות את הסרט הזה, ולא שום סרט אחר, יבוא לקולנוע וישב בשקט. כי אם הסרט יכשל בעל הקולנוע אולי יפסיד קצת כסף. אבל אנחנו נפסיד את ההזדמנות לראות את סרטיו של הבמאי הגדול, רומן פולנסקי.

השעון לא זז. כל מי שיועד ליהנות מסרטים, הסרט מרתק אותו כבר מההחלה. רואים בחורה יפה, רגישה, לכאורה נורמלית, ממשבתונגים בה קצת, והבמאי מאפשר לעשות זאת כדי רחבה. אך מתברר שהיא חולה. היא שוכחת את עצמה, היא מפוורת, היא תלויה יותר מדי באחותה, וממורה ומבולבלת ונפחדת ביחסיה עם גברים.

וכשהאחות, עמה היא גרה, נוסעת להמישה עשר יום מחוץ לעיר, ניתן לעקוב אחרי התפתחות המחלה שלה יום יום, שעה שעה. הפחד מגברים הופך אימה, הפיזור מתחלף בהיות. ידיים וגופות גברים יוצאים מכל פינה, הקירות נבקעים ומתפלים, כל חפץ

הגלגולה נוסח ארמניה

ב ישראל מפריטים ניסים אלוני והי במאי דויד פרלוב את הגלגולה. גם בי גרמניה המערבית הסריטו את הגלגולה - גלולה אחרת, אומנם, אבל גם הוא סרט חדש, צעיר, רענן ושובר-מוסכמות. כי הקולנוע הגרמני פותח תקופה חדשה. בניגוד לישראל, בה מהווה ההפקה הקולנועית עדיין, סתם עסק בו אפשרי, לפעמים, גם להשקיע כישורן, הפך הקולנוע הגרמני בחמש השנים האחרונות, לאוונגרדי ממש.

היא הבמאית מאי ספילס, המטריטה, בביקני ובאקדח-קפצונים, את טריטה האחרון.

כמו דחפור

סולל הגל החדש הקולנועי בגרמניה את הדרך לתעשייה קולנועית טובה. זוהי טעינה מתוך הגלגולה הזהובה: תלמידה חולמת טיט בו רודפים אחריה מוריה, בעזרת דחפור, כשהיא חשופה לעולם ולגורל גם יחד.

זה התחיל באמת רק לפני שנתיים, כאשר יצרן-הטכסטילים פטר שאמוני גייס 300 אלף מארק להפקת הדבר הזה, סרטו של הבמאי אולריך שאמוני, שהוא במיקרה גם אחיו של פטר שאמוני.

הסרט, המתאר הפלה, הפך לשובר-קופות. הוא גייס לא רק את התלהבות המבקרים הי קולנועיים - אלא גם את המאזיקים של הי צופים הצעירים, שהיו מורגלים עד אז רק לסרטים צרפתיים ובריטיים טובים, עקפו כל בתי-קולנוע בו הוצג הקישש המוסיקאלי הי גרמני הרגיל.

הי יוד ב-1962 יצאה קבוצה של במאי סירטונים במינשר בו היא הצהירה: "התמוטטות הסרט הגרמני המסורתי קר ברת אותו גם מבחינה כלכלית... הסרט הישן מת. יחי הסרט החדש!" לו יצאו אורי זוהר, גיסיס אלוני ועצום קינן בהצהרה כזו בישראל, היו צוחקים עליהם. בגרמניה נמצאו מיליונרים שמיננו את התעשייה הצעירה - והזולה יחסית. התוצאה: מבלו של סרטים בעלי רמה אמנותית, יכולת טכנית - וכוח-קופה. בין היתר: טורלס הצעיר, שהופק עליידי ולקר שלונדורף, גרמני צעיר שנמאס לו

בו זכרונות. הוא כתב בעזרת סופר מקצועי את הסרטי קורותיו, השיג לתסריט הזה מסיק בשם אירוויין לייב, ושניהם עלו ארצה כדי להיפגש עם עזר וויצמן, לבקש ממנו את עזרת הצבא, ומחבריו, במשרדי הממשלה, עזרה כספית. העזרה הכספית שי הם דורשים היא ככום פעוט של חצי מיליון דולאר. "למה כל כך הרבה", שואלים אותם. "זו השקעה כדאית", הם אומרים, "נעשה סרט גדול שיפאר את חיל האוויר". מקורות יודעי דבר אומרים שהנימוק הזה שיכנע את הממשלה.

★ אברהם רשא מפיך סרטו של אורי זוהר כל ממזר מלך, חזר מחוץ לארץ, לאחר שחתם על חושים לתפקידים ראשיים בסרט עם פייר אנגלי וויליאם ברנר.

★ עכשיו כבר מותר לספר שהאשה הי ראשונה שצרכה היתה למלא את תפקיד אמו של אורי (אסי לייב) בסרט הוא הלך בשדות היתה חנה מרון. יוסף מילוא צלצל אליה, שאל אותה אם היא מוכנה למלא את התפקיד. חנה מרון לא נעלבה מזה שרק לפני כמה שנים היא היתה הבת (מיקה) והיום כבר מבקשים ממנה להיות האמא, והסכימה. אבל לאחר מכן החליט מילוא למלא את הסרט שלו בתגליות חדשות, ובמקום חנה מרון הוא בחר בחנה עדי.

ארצות-הברית) מה שטוב במערבונים זה שאת הסיפור שלהם לא צריך להמציא. הוא כבר ישנו. צריך רק להכניס לתוכו שחקנים, ולשנות קצת את סדר המאורעות הי ידוע.

המאורעות מתחילים תמיד כשהאיש הרע שוכר אקדוחנים כדי להכריח את המספחה השלחה של עובדי האדמה הטובים לתת לו משלהו, במיקרה זה, את מקורות המים שי להם.

אחרי זה מופיע גיבור הסרט, נלחם למען האנשים הטוהרים ובסופו של דבר מנצח. את מה שקורה עד סופו של דבר אפשר לבחור מבין מאות אפשרויות. הוא רוקם זהר באפשרות של שני היודיים הנלחמים בחר למען זה. השריף (רוברט מיצ'ם, המתגלל לה כאן כקומיקאי טוב) והאקדוחן (ג'ון ויין), השריף נמצא בסכנה. וגיין ויין נחלץ לעזור לו.

אבל כיוון שהסיפור הזה לא יכול למלא מערבון שלם, נוספו לו עוד כמה מערבונים אחרים. למשל, קטע מתוך מערבון על צעיר הנוקם במשך שנים את נקמת ידיו שנהרג, קטע מתוך מערבון על בת המערב הפרוע, הנלחמת במרידיה באויביה, קטע מתוך הי מערבון על המאבק בין שני האקדוחנים הגדולים ביותר של המערב, וכו'.

וכיוון שגם זה לא הספיק, החלט למלא את הסרט בהומור טוב, בהמון הברקות ובדיחות מצחיקות על חשבון המערב הפרוע וכל השוכנים בו.

כמו כפצה

הופך סמל פאלי, ורק צלצול הטלפון, או צלצול בודל מפטיק כל זה ומחזיר אותה למציאות. השעון לא זז, השעה תמיד שתיים-עשרה, מהחלון נראה רק מנור מלא נזירתה, ומדי פעם שלושה אנשים עקומים עוברים למטה. מנגנים, שרים ומבקשים נדבות. לאחר מספר ימים כאלה בתוך הקירות הרועדים של הבית היא לא מסוגלת לחזור יותר למציאות, ו-הסרט מסתיים ברצח.

מיקרה קיצוני. זהו מחקר גאוני בי נפשה של אשה חולה, הוא עשוי בכישורן כל כך גדול עד שהאפשר במשך הסרט לא רק להבין את החולה, אלא גם לחיות איתה, ולהשתגע איתה. הצרה היא שתיאור מחלת רוח הוא נושא טוב יותר לפסיכיאטר מאשר לסרט.

וכדי לתאר את האדם הבודד הנחון לפח"דים, חוסר-אמון, חשדנות, המולידים שינאה כלפי כל דומיו ובעיקר כלפי המין השני, אין צורך להביא מיקרה כל כך קיצוני, בצד מספר מיקרים בנאליים פשוטים. מבחינה זאת הסרט הוא כישלון. אך אילו היה פירוס מלך אפירוס חי, ומגיע לראות את הסרט הזה, בודאי היה אומר על זה: "עוד כישלון כזה וניצחנו".

כל האפשרויות

דייקר באלדורדו (אלוני, תל-אביב;)